

Este seară, Lina și Lin s-au jucat toată ziua pe afară, iar acum așteaptă cuminți, în patul vechi al bunicilor, povestea de noapte bună. Bunicul este tare priceput la povești. Nici nu știu de unde le tot născocoște, că, de citit, nu l-au văzut citind niciodată. Dar, mai presus de orice, le place tonul lui calm și blând și, bineînțeles, răbdarea pe care o are să le răspundă la toate întrebările.

– Ei, sunteți gata, cocoșeli lui bunicu? zise bătrânul, făcându-și loc lângă sobă.

– Daaa, răspunseră copiii în cor.

Se așeză apoi cu atenție pe marginea patului.

– Ce fel de poveste vrei să auziți în seara asta?

– Cu aventuri! strigă Lin, sărind în sus de bucurie.

– Și cu prințese, spuse Lina și ea, la fel de fericită.

– Și cu o călătorie lungă și plină de pericole, continuă Lin.

– Și cu un sfârșit frumos, adăugă Lina.

– Bine, bine, hai liniștiți-vă acum, ca să putem începe.

Copiii se ghemuiră cuminți sub plapuma grea și își lungiră urechile, curioși. Bunicul respiră greu, apoi privi undeva spre tavan, în căutarea inspirației. Mai așteaptă câteva clipe și apoi se porni pe povestit.

– A fost odată, demult, într-un ținut îndepărtat, un prinț foarte chipeș pe care îl chema...

– Bobo, sări Lin.

– Bobo? Dar Bobo nu este nume de prinț, spuse Lina deranjată.

– Dar este numele meu preferat... Așa că vreau să îl cheme Bobo, nu-i așa că se poate, bunicule?

Bunicul îi privi cu drag și îi împacă de îndată.

– Sigur că se poate, orice este posibil în povești...

Se așeză apoi iarăși pe marginea patului și continuă:

– Deci, trăia un prinț chipeș pe nume Bobo.

Lin zâmbi fericit.

– Iar acest prinț auzise de o prințesă care trăia undeva foarte departe și care era în mare pericol, fiindcă fusese răpită de un dragon fioros. Așa că s-a hotărât să plece de îndată în ajutorul ei. Își luă revedere de la părinții lui și încălecă îndată pe...

— Da, da, spuseră cei doi copii încântați.
— Așa că înțeleptul l-a privit lung și l-a dat o încercare cruntă, aproape imposibilă: l-a pus să...
— Să mănânce broccoli? răspunse Lin, râzând foarte amuzat.
— Sau ciuperci, adăugă Lina râzând și ea.
— Măi copii, dar broccoli și ciupercile sunt foarte bune, prințul ar fi fost încântat.
— Știu, știu! L-a pus să măture tot nisipul de pe plajă, că doar îl văzuse cu mătura în mână, se pomni Lina și sări în picioare în mijlocul patului.
— Bună idee, spuse și Lin, și se ridică și el, imitându-l pe prinț, care acum avea de măturat, nu glumă.
— Bine, atunci, înțeleptul l-a pus pe prinț să măture tot nisipul de pe plajă în timp ce mânca broccoli cu ciuperci. E bine?
— Foarte bine, foarte bine, chicotiră copiii.
— Pot să continui?
— Da, da, te rugăm, răspunseră cei doi.
— Bine, spuse bunicul și se uită iarăși în tavan, căutându-și inspirația, după care respiră ușor și continuă. Prințul mătură și mătură timp de zece zile și zece nopți, însă, oricât s-ar fi chinuit, tot nu reușea să adune tot nisipul de pe plajă.
— Dar ar trebui să vină cineva să-l ajute, spuse Lin, îngrijorat pentru soarta prințului.
— Da, da, o sirenă! sugeră Lina, încântată.
— Nu, nu, sirenele nu pot strânge nisipul! strigă Lin. Mai bine o caracatiță cu multe picioare. Ce zici, bunicule?
— Bine, bine, răspunse bătrânul și continuă să povestească. Apoi, în a zecea noapte, o sirenă cu corp de caracatiță își făcu apariția din valurile mării.

— Tinere prinț, promit să te ajut dacă îmi îndeplinești și mie o dorință, spuse ea.
— Ce dorință? întrebă prințul plin de speranță. Fac orice.
— Oh, dar este o dorință grea. Ești sigur?
— Da, zise hotărât prințul.
— Să-mi aduci...
— O floare de crin african, spuse degrabă Lin, tare mândru de ideea lui.

